

”אוכלים” מאת יעקב שבתאי

דמות: איזבל

כמה זמן אתה עוד חושב להמשיך ככה?
הממלכה שוקעת, מיום ליום. היא חולה. בינתיים לא רואים. בינתיים הכל כרגיל-
השמש זורחת והעצים פורחים והכבשים נותנות חלב והכוהנים מתפללים. אבל
זה לא יימשך עוד הרבה זמן. אני כבר מריחה את הסוף.
הממלכה מתפוררת! ואיפה המלך? כבר שלושה ימים שאין מלך בישראל. לא
ישן, לא אוכל...
תאכל!
תאכל לא רעב.
אל תאכל. אפילו עד הקבר. זה לא צובט לי בשום מקום.
הכרם הזה יהרוג אותך. מי זה נבואה שהמלך מבקש ממנו כרם והוא מסרב? אם
הוא יהיה ואם הוא לא יהיה העולם לא ירגיש בזה. ההיסטוריה לא תרגיש בזה
ולא תצא מדעתה.
איזה חום כאן... והכל מלא זבובים.
הכרם שלך. הוא שלך מפני שאתה רצית אותו. אתה המלך והיית צריך לקחת
אותו מיד. דברים כאלה אסור לדחות. עוד היום הכרם הזה צריך להיות שלך.
תאכל. (מתחננת) תאכל מהעוף.
אם היום סירב מישהו בשם נבואה לתת למלך כרם עלוב שגובל בארמון, והסירוב
שלו התקבל, למה שמחר לא יסרבו אחרים לשלם מיסים או לצאת למלחמה?
תאכל, זה מתקרה. (בבוז) בשביל מה אתה משפשף פה את הכיסאות? ממלכה
חייבת מפעם לפעם להיות מרושעת, לדרוך למישהו על האצבעות בלי רחמים
כדי שידעו שהיא קיימת. הרכרוכיות שלך תביא עלינו אסון.
תאכל. תטעם את החצילים.
פה מוציאים מאנשים ממלכות שלמות מידיים. ממלכות- לא כרם. אם החוקים
לא נוחים לנו- הם חוקים לא טובים. לא אנחנו אשמים שאלוהים העניק לנו
כרם שגובל בארמון, ולא אנחנו אשמים שהכרם הוא נחלת אבותיו ולא אנחנו
אשמים שנבואה מסרב לתת אותו למלך ושרצון המלך חייב להיעשות. זה הגורל
וככה צריך לקבל את זה. החוק יעשה את שלו ונבואה יעשה את שלו ואלוהים
יעשה את שלו. אי אפשר שהדברים יסתדרו תמיד לשביעות רצון כולם.
אין לך מה לדאוג. תאכל. הכרם יהיה שלך. אני אשיג לך אותו. אתה תישאר
נקי. תעשה את עצמך ישן. כשהכל יהיה גמור, אני אקרא לך.